

Հովհաննես Թումանյան

Տրտմության սաղմուններից Բ

Աստվա՛ծ, ինչպես ծուխ օրերըս անցան,
Ոսկերքըս, ինչպես խրոփվ, չորացան,
Միրտըս ցամաքեց, ընկա խտտի պես,
Ճամփես մոռացա ահագին վրշտես:

Հացըս նախատինքն եղավ օտարի,
Հանգիստըս ճամփում հալածանքների,
Լըսեցի ցերեկն աղաղակ ու բոթ,
Գիշերը լացի մինչև առավոտ:

Տըքնեցի, ինչպես բու ավերակում,

Ինչպես միայնակ ճնճողով՝ տանիքում...
Աստվա՛ծ, տանջանքից ուժերըս հատան,
Մի՞թե չըհասավ ժամը փրկության:

1898